

**Ioannis Tollenarii Brvgensis e Soc. Iesv Specvlvm
Vanitatis Sive Ecclesiastes Solvta Ligataq. Oratione
Dilvcidatvs**

Tollenaer, Jean de

Antverpiæ, 1635

Metrica Paraphrasis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68633)

SECTIO DECIMAQVINTA.

ECCLESIASTES.

^a Id est,
quod iu-
stum est,
sine iusti-
tiam,

VERS. 19. Bonum est te sustentare ^a iustum, sed &
ab illo ne subtrahas manum tuam : quia qui
timet Deum, nihil negligit.

METRICA PARAPHRASIS.

QVI palme fragilis decus
Ambit, pulvere Olympico,
In luctas habiles toros
Crebro proluit Unguine :
Et nunc aëra verberans,
Librat pondera castum ;
Nunc Bacchi laticem fugit,
Ne largus titubet meri ;
Nunc arcet Paphios iocos,
Ne membris pereat vigor ;
Nunc victum sibi subtrahit,
Ut cursu anteuolet Notos.
Mercator miseri laris
Questus indocilis pati
Ultra clima retorridum
Terre manera diuitis,
Seclatur trabe Cypriâ,
Quâ gentes medius liquor
Arcet dissociabiles :
Quâque ignota Trionibus
Vitant sidera Nerea.
Venator nemorum accola,

*Si visa est catulis fera,
Aut rupit teretes plagas,
Blandæ coniugis immemor,
Pernox sub Ioue frigido
Densis saltibus accubat.
Coniux sedula coniugem
In partem thalami iuuans,
Ut dulcem sobolem educet;
Quis non artibus ingeni
Infert lucra penatibus?
Dum Sol apta laboribus
Lucis tempora digerit,
Culpat præcipites rotas.
Dum nox fusca silentibus
Terris otia diuidit,
Noctem addens operi, & colum
Multo vellere vestiens,
Exercet famulas manus.
Te quem calicolum fauor
Ad maius stimulat decus,
Stellantemque domum ætheris
Tandem in præmia destinat,
Arctis iustitiam decet
Vita stringere brachis.
Hæc certa est animi quies,
Hoc lucrum, hic honor, hæc salus.
Hanc ne mens temerè abdicet,
Nec missam faciat manus:
Seu te dura necessitas
Tristi pauperie premat;
Seu te culmine lubrico
Sublimem populi fauor*

PPP 2

Faustis

*Fausis plausibus euehat.
Quem celi stimulat metus,
Dum Numen venerans colit,
Nulli iustitiæ deest,
Ne desit pariter sibi.*

PROSA EXEGESIS.

*Ad virtu-
tem naturâ
impelli-
mur.*

*Senec. li. 4.
de Benefic.
c. 17.*

NISI præcedenti Sectione nimiam iustitiæ affectationem condemnasset Ecclesiastes, superuacua iam videri posset hæc ad iustitiam siue virtutem cohortatio. Quid enim attinet ad eam rem velis orationis remissionis perurgetur, ad quam prono naturæ æstu torrentis instar abripimur? Quid tam naturale, quàm virtus? quid tam affectibus congruum, rationique consentiens? Certe nulla lex, ait Seneca, amare parentes, indulgere liberis iubet: superuacaneum est enim, in quod imus, impelli. Itemque nemo in amorem sui cohortandus est, quem, cum nascitur, trahit. Ita ne ad hoc quidem existimandus est, ut quæ per se honesta sunt petat. Placet enim suapte naturâ, adeoque gratiosa virtus est, ut insitum sit etiam malis, probare meliora. hoc enim proprium hominis ac genuinum bonum est: cetera adulterina sunt, fucata, & adscititia. Hoc vnum in terris mortali contingit immortale, cetera fluxa sunt & caduca fortunæ ludibria. Hoc sibi quisquis persuasum habuerit, hunc actionum suarum scopum sibi præfiget, huc omnes conatus ac studia diriget, hoc vnum in omni vitâ semper intuebitur.

Sed quoniam illud quibusdam evenit, ut quæ sciunt, ea scire se nesciant; adhibenda quædam nonnullis est cohortatio, ut congruenter naturæ viuant, & insita virtutum semina in herbam, florem, fructumque perducant.